

"Cercar els nostres camins"

De vegades ens passa que hem de prendre decisions a la vida que comprometen la consciència i tota la nostra persona; de vegades hi ha tants camins possibles davant nostre que no estem segurs de quin és el millor; en altres ocasions altres vegades ens sembla no tenir-ne cap... Estem aclaparats i de vegades fins angoixats i ens sentim en perill enfront dels nostres enemics. Voldríem trobar un camí per sortir d'aquesta situació dolorosa, però experimentem la nostra impotència. Segons les creences de cadascú, implorem amb l'esperança perquè arribi alguna solució al nostre auxili.

LA IDEA DEL MES aquesta vegada, subratlla, en particular, la importància de buscar i conèixer els camins, sobretot com a llum per a les nostres pròpies decisions, sobretot en temps difícils. Cercar un camí per avançar és profundament humà, i de vegades necessitem demanar ajuda a qui considerem un amic.

Els camins de l'Amor són atrevits; de vegades semblen portar-nos al límit de les nostres possibilitats, com els ponts de corda penjats entre parets de roca. Aquests camins desafien hàbits egoistes, prejudicis, la falsa humilitat, i ens obren horitzons de diàleg, trobada i compromís pel bé comú. Sobretot, ens demanen un amor sempre nou, capaç d'arribar fins el perdó. És la condició indispensable per establir relacions de justícia i de pau entre persones i pobles. El testimoniatge d'un gest d'amor senzill però autèntic pot il·luminar el camí en el cor dels altres. A Nigèria, durant una trobada on joves i adults podien compartir experiències personals d'amor, la Maya, una nena, va explicar: «*Ahir, mentre estàvem jugant, un nen em va empènyer i vaig caure. Em va demanar perdó i el vaig perdonar*». Aquestes paraules van obrir el cor d'un home el pare del qual havia estat assassinat pel grup terrorista Boko Haram: «*Si la Maya, que és una nena, pot perdonar, vol dir que també jo puc fer el mateix*».

Dirigint-se als joves reunits a Santiago de Compostela a la Jornada mundial de la joventut de 1989, Chiara Lubich els va animar amb aquestes paraules: «*... del matí a la tarda, tota relació amb els altres ha de ser viscuda amb amor. A casa, a la universitat, a la feina, al camp d'esports, durant les vacances, a l'església o pel carrer, hem d'aprofitar les diferents ocasions per estimar els altres com a nosaltres mateixos, sense descuidar a ningú; més encara, essent els primers a estimar tothom. Entrar com més profundament millor en l'ànim de l'altre; entendre de veritat els seus problemes, les seves exigències, les seves dificultats i també les seves alegries per poder compartir amb ell. cada cosa. Fer-se en certa manera, l'altre. Així el proïsme se sent entès i alleujat, perquè hi ha qui porta amb ell els seus pesos, les seves penes i comparteix les seves petites alegries. **'Viure l'altre', 'viure els altres': aquest és un gran ideal, és superlatiu***»